

нитъ. Тукъ са намърва, говореше той, истинниятъ животъ, а нашиятъ не е друго освѣнь смъртъ. Но туй което го очудваше бѣше дѣто видѣ толкози много наказаны царѣ въ Тартара и толкози малко въ Еллисейскитъ полета; той разумъ че малко царѣ има доста твърды и доста доблестны за да са въспротивихтъ на собствената си власть, и да отхвърлихтъ ласкателство то на толкози челоуѣцы които раздразватъ тѣхнитъ страсти. Тѣй, добритъ царѣ сж много рѣдки; и повечето сж толкози злы щото боговетъ не быхж были правосждны ако слѣдъ като ги тѣрихж когато тѣ злоупотреблявахж могуществото си презъ живота си, не быхж ги наказали слѣдъ смъртыта имъ.

Телѣмахъ, като не виждаше баща си Одиссея помежду сичкитъ тѣзи царѣ, потърен съ очи поне Лаерта, дѣда си. Но до като го търсеше напраздно, единъ честенъ старецъ и величественъ са приближи къмъ него. Неговата старость не приличаще никакъ на тѣзи на челоуѣцытъ, които тежестыта на годинитъ изнурява на земята; виждаше са само че той е былъ старъ преди смъртыта си: въ него бѣше едно смѣшеніе отъ сичко що старостыта има честно, съ сичката привлекателность на младостыта; защото тѣзи прелести я възраждатъ даже въ найизнемоуѣлытъ старцы, когато тѣ са ввездатъ въ Еллисейскитъ полета. Този челоуѣкъ приближаваше бърже, гледаше Телѣмаха сниходятелно, като едно лице което му е много любимо. Телѣмахъ, който не можеше да го познае, намърваше са въ утѣненіе и въ недоумѣніе.

„Прощавамъ та, о любезный ми сыне, рече му старецътъ, дѣто не ма познавашъ: азъ съмъ Арцезій, баща на Лаерта. Азъ бѣхъ свършилъ днитъ си, малко преди да трѣгне Одиссей, внукътъ ми, за обеадата на Троя; тогази ты бѣше еще дѣтенце въ обятіята на къмилницата си: още отъ тогази азъ бѣхъ съвзелъ голѣмы надѣжды за тебе; азъ не са излъгахъ въ тѣхъ, понеже та виждамъ слѣзълъ въ плутоновото царѣтво, за да търсишъ баща си, и нека боговетъ та поддръжхтъ въ туй предиріятіе. О честыта рожбо, боговетъ та обичатъ, и ти приготвятъ една слава, равна съ тѣзи на баща ти. О колко съмъ честитъ и азъ че та виждамъ